

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

1. Quænam apud inferos sint æterna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Consideratio II. de Aternitate.

4

didit. Frigidissimum hoc animal est ex imbris natum; sol & siccitas mors illi sunt, hinc in flammis, Plinius sensu, perinde ut glacies durat. Epelle illius lychni sunt perpetuis lampadibus instruendis. Bonus Deus qui Salamandram è terrâ & luto producit, formavit & hominem ex eodem scilicet auro, sed naturâ longè nobiliori; Minuit eum paullo minus ab angelis: certè, idem illi quod angelis regnum assignavit, post vitæ tirocinium habitandum. Sed homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis. Suâ ipse malitiâ talem se fecit Salamandram, quæ cit se Salamandram in flammis æternis, seu viveret semper, seu semper moreretur. In igneis illis inferorum ergastulis omnia æterna sunt, sex tamen præcipuè ista.

I. Quenam apud inferos sunt æterna?

Inferni æterna:

1. Damnatu-
tus,
Apoc. 9.

2. Carcer,

Damnato-
rū ad nos
cōmeatus
fit deo per-
mittente.

Maxima
pars homi-
num dam-
nanda.

Damnati
sicut hale-
ces in do-
lio.

Psal. 48.

3. Ignis
nullis fa-
culis ex-
tinguendus,
Mat. c. 25.
Isa. c. 30.
Et 34.

Lib. 12 de
Civitat. c. 23.

4. Vermis
conscientiæ,
Isa. c. 66.

1. **D**amnatus ipse æternus, immortalis est. Nullus alterum, nec seipsum ullus poterit interimere. *Querent mortem & non inveniunt eam.* Imò hoc ipsum moriendi desiderium, quod sciant nunquam explendum, ingens illis tormentum erit.

2. Carcer ipse æternus est: ruere non potest, non effringi, non suffundi. Montibus atque rupibus obstratus est. Hæ feræ atque repagula nimium firma sunt, nulli concessura egressum. Si quis damnatorum ante iudicii diem inde ad nos commeet, Deo id permittente fit, sed suos ille secum inferos circumferet, è cruciatu non immunis. Occurrit hic duorum Theologorum disputatio non vana, de situ locoque corporum apud inferos; illorum alter Geometer simul non rudis in hunc ferè modum discebat: Certum est è Christi ore maximam hominum partem damnandam, ita ut beatorum pauci sint futuri, ad incredibilem illum numerum damnandorum. Veritatis verba sunt: *Intrate per angustam portam, quia lata porta & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem, & Multi sunt qui intrant per eam, quàm angusta porta, & arcta via est, quæ ducit ad vitam, & Pauci sunt qui inveniunt eam!* Quælo te, creditur hoc in mundo? num hæc Christi verba esse censetur? Sed ad institutum: terre medium & centrum, inferorum sedes est, & qui possit hæc (enimvero dimetiatur) tot miliones hominum satis capere, nisi dicamus corpus illic à corpore penetrari: non hoc necesse est, ait alter, sed erunt sicut haleces in dolio, inter quos archè compressus sal tantum medius est, ita inter damnatos ignis, aut erunt sicut lateres in calcariâ fornace; alter alteri hæret, flammæ vis omnes penetrat. Divina scriptura clarè asseritur, aliâ tamen similitudine: *Sicut oves in inferno positi sunt, mors depascet eos.* Non erunt ut oves in pascuis, sed sicut in macello jam jugulata, & in cumulum unum projecta. Ergo & damnatorum locus æternus.

3. Non minus æternum est Ignis, ille nullis unquam sæculis extinguendus. Christus apud Matthæum nimis quàm clarè præmonet: *Discedite à me maledicti in ignem æternum.* Audis? **ÆTERNUM.** Hunc ira divina suscitatur nunquam sopiendum; *Uias attestatur: Flatus Domini sicut torrens sulphuris succendens eam, nocte & die non extinguetur, in sempiternum ascendet fumus ejus.* Pariter relata sunt, inquit Augustinus, hinc supplicium æternum, inde vita æterna: dicere ergo, vita æterna sine fine erit, supplicium æternum habebit finem, valde absurdum est. Quis cunctabitur plenè converti?

4. **A**quæ ac cetera æternum Vermis est, & conscientia ob præteritam vitam afflictissima & desperatissima. *Vermis eorum non moritur,* prædicit Isaias. Hoc olim poetæ è factis litteris in Tabulas transtulerunt; quid enim aliud Virgilianus ille Tityus, qui quotidie advolanti vulnuri jecur præbet erodendum ac lacerandum, quodque proximâ temper nocte in novam laniam renascitur: quid hoc aliud nisi vermis iste, & conscientia perpetuis moribus discerpenda.

5. Ad eandem spectat aternitatem gehennæ sentina, & Judicis ultima, & omnium novissimum judicis Christi decretum, decretum, & omnium novissimum judicis Christi decretum, decretum, & omnium novissimum judicis Christi decretum, decretum.

Nulla ab hoc ad alium judicem appellatio, aut provocatio, nulla quæ apud Iurisconsultos replica aut triplica, la appellatio.

Quod semel hujus judicis ore pronuntiatum, revocari non potest in omnes omnino æternitates. Mater nostra Romana Ecclesia fideliter nos monet, sæpiusque illud occinit: *Peccantem me quotidie, & non me penitentem, timor mortis conturbat me, quia in inferno nulla est redemptio, nulla, nulla, sed æterna desperatio.* Sanguis Christi, etiam recens fusus in Golgothæ monte, & ad satisfaciendum efficacissimus, ad damnatos tamen non pertingit. *Si jugum Domini,* inquit Bernardus, *jugum penitentis, suave non creditis in seipso; vel hoc non ignoratis, quia suavisimum est comparatione illius, de quo dicitur: Ite in ignem æternum.*

6. **Q**uod sine caret apud inferos, est pœna damni, quæ vocant, æterna divini aspectus privato, quæ cum omnibus aliis inferorum tormentis & cruciatibus finem nullum habebit, neque enim hic ulla esse potest satisfactio. Et quamvis hæc tormeta durent aliquot mille miliones annorum, tamen nec unicus quidem dies, imò nec hora, nec momentū quieti & respiracioni cōcedetur. Tormetorum quidem varietas erit & vicissitudo, sed in majorē tormento-pœnâ & dolore. Christus discretissimè præmonuit per Matthæum non semel: *Fili regni ejicientur in tenebras exteriores, ibi erit fletus & stridor dentium, fletus in igne, dentium stridor in frigore & glacie.* Quæ ratione igitur homo tam sui quodam Dei oblivisci, & quomodo ad eum pecudem degenerare, imò in faxum & rupem indure-

scere potest, ut cum inexplicabiles illos & infandos cruciatu æternitate totâ duratissimè cogitat, nil formidet, non horreat, non sibi ipsi dicat: *Re ipsa in viâ sum ad æternitatem, & forsan via hæc brevi finietur: in gradibus æternitatis jam sedeo, quovis levissimè impulsu hinc præcipitor in immensam voraginem.* Quod si tam molestum & intolerabile videtur, unicâ solum nocte vigilantibus & inœonivis oculis, in molli tamen lecto, suspirare & gemere, ob capitis aut alterius membri, ob dentium aut calculi dolores, cum ferè mane vix expectari potest, cum sol in viâ hēgere creditur, cū nox una videtur hebdomas: & tamen in plumis cubatur, spes est māsuetioris diei, solatium & subsidium à medico expectatur. Ah! quid erit ergo in flammis, mille atque mille & iterū mille annis noctes & dies, vigilare, elucere, fūire, ardere, membris omnibus extremè cruciari, refrigerium nullum, quietem nec minimam sperare, desperare omnia, atque sic ustulati & torqueri per infinitas sæculorū myriadas, & finem horum non tantum nullū esse, sed nec ullum sperari posse. Ibi, inquit Thomas de Christi imitatione, erit una hora gravior in pœnâ, quàm hic centum anni in amarissimâ penitentia. Ibi nulla requies est, nulla consolatio damnatis.

O Domine ne in furore tuo arguas me, neque in irâ tuâ corripias me. Delicta juventutis meæ & ignorantias meas ne memineris. Petii, nisi parcas ô Deus!

II. Cur gehenna sit æterna.

Hic adrem nascitur questio à cunctis sciri dignissima, quomodo fieri possit, ut Deus misericors unicuique peccatū mortale puniat in omnem æternitatem, & bonus, & cujus misericordia super omnia opera ejus, nihilominus tamen vel unicum letale peccatum ejus, vel momentū, vel solâ etiam cogitatione patratum, justissimè puniat in omnem prorsus æternitatem, ita quidem ut illud nunquam satis puniri queat, & quotquot annorum millia peragantur, tamen nunquam dici possit: jam satis punitum est hoc crimen, jam satisfecit reus iste, jam cogitationem malignam, quâ Deum offenderat, eluit. Et hæc optimorum Theologorum mens est, solam morosam delectationem

Offic. mort.
Noct. Resp.
Sanguis Christi fusus in Golgothæ monte ad damnatos non pertingit.

In inferno una hora gravior annis centum hic in amarissimâ penitentia.

In inferno una hora gravior annis centum hic in amarissimâ penitentia.

Lib. 1. c. 24.

Psal. 6.

Psal. 24.